

Un port a Port Lligat

Com que l'indret és conegut, amb quatre detalls n'hi haurà prou: arribats a Port Lligat, i havent baixat a tocar de can Dalí fins a la platja, es recorre aquesta i es puja per l'altra banda, simètricament a can Dalí, per una pista de terra d'unes desenes de passes. Allà enfilats, és qüestió de girar-se d'esquena al mar: es contemplarà a l'altre cap de platja can Dalí, i entre can Dalí i l'observador, la platja, aquesta platgeta no és res més que el capdavall d'una riera; mirant riera amunt es veurà que la llera de la riera és ampla i plana, gairebé sense desnivell, i que és verda d'herba, fins i tot ara a l'hivern.

El projecte consisteix a obrir un canal des del mar que entrant pel bell mig de la platgeta, entri terra endins per la llera de la riera fins a la distància volguda pels promotors. Aquest canal seria un canal per lligar-hi els vaixells de vacances, i segons els ideadors hi cabrien dos centenars d'amarratges.

Els ideadors, promotors i partidaris del canal d'amarratge (dir-ne port esportiu és mal vist pels destructors, que diuen que la construcció no té ni l'excusa de ser un port) diuen unes quantes coses, però en saben moltes més: que si amb dos-centes amarratges quedaria descongestionada la badia de Cadaqués; que la construcció del canal comportarà l'edificació dels dos vessants amples, llargs, suaument pendents de la riera; que si construir el canal i els amarratges significa déu n'hi do de la fei-

na (per exemple de lampista i electricista); que si precisament la gran virtut de Cadaqués és la d'haver harmonitzat una permanent imatge de bellesa amb un creixement de la construcció igualment permanent, de manera que si es vol mantenir Cadaqués el que s'ha de fer és mantenir-ne aquesta altíssima virtut, és a dir continuar construint.

Per la seva banda, els destructors del projecte es posen a riure davant l'afirmació que dos-cents amarratges nous puguin descongestionar ni un pam la badia de Cadaqués, puntejada de primavera a tardor per centenars i centenars de barques, barquetes, iots i mallorquines; que de feina a Cadaqués ja n'hi ha, i de sobres, i que confondre treballar amb especular és fer trampa; que precisament la bellesa de Cadaqués rau en el creixement harmònic i en el creixement especulatiu, que és sempre lleig, sobretot estèticament, i que per a una població que no va començar a bufar cullera fins que la gent no va començar a pagar, i caríssima, l'estètica de Cadaqués, deixar de banda l'estètica són ganes d'arruïnar-se.

Darrere dels contraris al canal hi ha, descomptats els ecologistes i d'altres poetes. Aquest equilibri de forces fa que un mes enrere el canal de Port Lligat era segur, fa quinze dies segur que no es feia, i avui no se sap. És a dir que avui estem com sempre, amb l'ai al cor. Ens deu agradar.

Ramon Barnils

El nou ordre mundial

El Pacte de Varsovia ha passat a millor vida.

L'aliança militar que ha complert trenta-sis anys d'existència va nàixer com a rèplica forçada a la creació de l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN). Els països de l'est d'Europa que havien resultats vinculats a l'URSS, com a conseqüència dels Acords de Postdam havien col·locat el seu exèrcit a les ordres de l'exèrcit soviètic, amb la corresponent ocupació permanent dels seus territoris. L'ocupació no fou sempre pacífica. La màxima repulsa a l'ordre soviètic es va produir el novembre de 1956 en l'actual Hongria, recentment recobrada la seva llibertat, on s'ha declarat que els líders de la revolució sofocada pels tancs de Nikita Kruschef van ser els veritables patriotes i en aquest sentit es van produir l'any passat les manifestacions oficials i populars que va lloar la figura d'Imre Nagy i P. Maletier.

El comunicat que explica la dissolució del Pacte de Varsòvia per al pròxim u d'abril obre molts interrogants. En primer lloc queda fora de dubtes que el Comecon, que era el vesant econòmic del Pacte de Varsòvia també desapareixerà. Les condicions de funcionament del Comecon afavorien només la Unió Soviètica, i en altra mida a Cuba, que encara que no fos membre del Pacte de Varsòvia canalitzar l'ajuda dels països de l'Est a través de la seva pertinença al Comecon.

Però, la conseqüència que es pretèn endevinar no es refereix al món de l'est que ha sofert les màximes transformacions des de l'aplicació de la *perestroika*, sinó al món de l'oest. Les causes que van justificar la creació de l'OTAN han desaparegut totalment. Les converses de desarmament entre Estats Units i la URSS s'han interromput parcialment com a conseqüència de la guerra del golf Pèrsic. Però, ara, un cop acabada la guerra provocada al dos d'agost de 1990 per l'invasió de Kuwait per l'Iraq, sembla el més probable que el tractament dels processos de desarmament entre les dues grans superpotències continuï cap a un final feliç.

El nou ordre mundial, si s'ha de creure i defensar, ha de comportar la supressió de la política de blocs. I avui, ha d'afirmar-se que des de l'u d'abril només subsisteix el bloc occidental.

Fabià Estapé

